

Για την οργάνωση του ελληνικού αναρχικού κινήματος

του Αντώνη Δ.

Η ουσιαστική κατανόηση της ιστορικής πορείας του εγχώριου αντιεξουσιαστικού κινήματος κατά την πρώτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για όσους το τελευταίο διάστημα, βρίσκονται εις άγραν οργανωτικών μοντέλων που θα οδηγήσουν τον αντιεξουσιαστικό χώρο στη θέωση. Κι αυτό γιατί, πολύ

απλά, η κοινωνικοποίηση, το εύρος των πεδίων δράσης και κατ'επέκταση η μαζικότητα του χώρου την δεκαετία που μας πέρασε, φάνταζαν αδιανόητα για τα μέχρι τότε δεδομένα του.

Σε μια πρόχειρη λοιπόν προσπάθεια, συνοπτικής χρονολόγησης της δράσης του, θα μπορούσαμε να χωρίσουμε την πορεία αυτή σε δύο μέρη· σε δύο αρκετά ανομοιογενείς και διακριτές μεταξύ τους περιόδους:

- την προ-δεκεμβριανή και
- την μετα-δεκεμβριανή

Ως σημείο έναρξης της πρώτης φάσης της πορείας του, θέτουμε τη σύνοδο του Μαρμαρά στην Θεσσαλονίκη (2003), για δύο κύριους λόγους: αρχικά γιατί ήταν η πρώτη μετά από χρόνια, μεγάλη συσπείρωση του χώρου και δεύτερον γιατί στα πλαίσια των διεργασιών της πορείας ενάντια στη σύνοδο, ξεκίνησαν αρκετά σημαντικά οργανωτικά εγχειρήματα και συζητήσεις που έθεσαν πρωτόγνωρους προβληματισμούς πάνω σε ζητήματα τακτικής, στοχοθεσίας, ιδεολογίας.

Ως σημείο έναρξης της δεύτερης φάσης, θέτουμε για ευνόητους λόγους τις συγκρούσεις του Δεκέμβρη, αναγνωρίζοντας την ιστορικότητα των ημερών εκείνων καθώς και το ρόλο τους ως διαμορφωτή της μετέπειτα πορείας του εγχώριου αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Η πρώτη φάση της περασμένης δεκαετίας, φιλοξένησε μια προσπάθεια απεγκλωβισμού, από ιδεολογήματα και πρακτικές που διακατείχαν και περιχαράκωναν τον ελληνικό αντιεξουσιαστικό χώρο, στα στενά όρια του κοινωνικού περιθωρίου. Το κύμα κοινωνικοποίησης που άρχισε την περίοδο εκείνη, μπορούμε να πούμε ότι θεμελιώθηκε με το ξέσπασμα των φοιτητικών κινητοποιήσεων του '06-'07 και πήρε σάρκα και οστά στην μεταδεκεμβριανή πραγματικότητα.

Για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού αναρχικού κινήματος, συλλογικότητες και μεμονωμένα μέλη του, συμμετείχαν σε φοιτητικούς σχηματισμούς και έπαιξαν σημαντικότερο ρόλο στην οργάνωση των φοιτητικών κινητοποιήσεων ενάντια στο Νόμο πλαίσιο της Γιαννάκου, βρέθηκαν σε κοινές συνελεύσεις και δράσεις με κατοίκους αποκεντρωμένων περιοχών (βλ. Αχελώος), συμμετείχαν σε κοινούς αγώνες με εργαζόμενους και σωματεία και δημιούργησαν ελεύθερους κοινωνικούς χώρους σε όλη την χώρα.

Περνώντας στην δεύτερη φάση από την άλλη, η μεταδεκεμβριανή περίοδος βρίσκει το χώρο ώριμο και δοκιμασμένο· δεδομένης και της χρονικής πυκνότητας της ιστορικής του πορείας από την αρχή της δεκαετίας.

Στη δύση του Δεκέμβρη όμως, ο αντιεξουσιαστικός χώρος εμφανίζεται προ των ευθυνών του, σε μια κοινωνικό-πολιτική διαδικασία που για καιρό προσμονούσε αλλά για την οποία ποτέ δεν προετοιμάστηκε. Υπό το βάρος του de facto πρωταγωνιστή, περιορίστηκε στην προσπάθεια του να κρατάει ζωντανό το δεκεμβριανό κλίμα, τραβώντας το απ'τα μαλλιά κι έτσι αντί να αρθρώσει τον λόγο που άρμοζε, έμεινε να κοιτάει το Δεκέμβρη σαστισμένος,

περιμένοντας για αρκετό καιρό μετέπειτα, να πάρει από μια εξέγερση διδάγματα που είχαν ήδη δοθεί. Ο Δεκέμβρης τελείωσε και δεν μπορούσε να το χωνέψει.

Παρόλα αυτά, με το ξέσπασμα της κρίσης ο χώρος δεν κλείστηκε στο καβούκι του αλλά ακολουθώντας το τεράστιο κύμα κοινωνικής οργής, συμμετείχε ενεργά σε κινήματα βάσης (επιτροπές κατοίκων, δράσεις αυτομείωσης), στήριξε εργατικούς αγώνες (Χαλυβουργία, Alter, ΕΥΑΘ, ΔΕΗ κλπ) και στάθηκε εν τέλει συνεπής στα προτάγματα της άμεσης δράσης και την κοινωνικής αλληλεγγύης για τα οποία, χρόνια φώναζε αλλά ποτέ δεν βρήκε την πειθώ να μεταλαμπαδεύσει (τουλάχιστον μαζικά). Αν και εν πλήρει απουσία εσωτερικής οργάνωσης, κατάφερε όλα αυτά τα χρόνια να δείξει ότι η έννοια της κοινωνικής αυτοοργάνωσης δεν είναι εν τέλει όσο ανεδαφική φάνταζε στο μυαλό των εκάστοτε κατηγορών του, όπως επίσης κι ότι οι οριζόντιες δομές αποτελούν τη μόνη αποτελεσματική μορφή αντίστασης, πάνω στην οποία μπορεί να βασιστεί οποιαδήποτε συλλογική δράση, στα πλαίσια των κοινωνικών και των εργατικών διεκδικήσεων.

Από τους “αγανακτισμένους” (αυθόρμητα) μέχρι και την ίδια την αριστερά (οπορτουνιστικά), τα συνθήματα του υιοθετήθηκαν εν μια νυκτί, χωρίς κανείς να του αποδώσει τα εύσημα, που έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν διεκδίκησε. Η δράση του λοιπόν δεν εξαργυρώθηκε πολιτικά παρά γενικόλογα και απρόσωπα, με ένα μεγάλο κοινωνικό κομμάτι να υιοθετεί θέσεις ορφανές πολιτικά και τον χώρο να χαμογελάει μέσα στις φλόγες των κοινωνικών συγκρούσεων και της εκλογικής αποχής, αρνούμενος να κεφαλαιοποιήσει τη σημασία της συμμετοχής του, την οποία συνεχίζει να παραδίδει αμαχητί στη σχετικιστική φρασεολογία του αριστερού φιλελευθερισμού.

Την ίδια στιγμή, κοινοβουλευτική ή μη, η αριστερά εμφανίζεται ξοφλημένη (τουλάχιστον σαν πολιτικός φορέας αν όχι σαν ανθρώπινο δυναμικό). Κι αυτό όχι γιατί δεν θα δει τα ποσοστά της να ανεβαίνουν ακόμα περισσότερο, κάθε άλλο. Έχει ξοφλήσει ακριβώς γιατί παρά την κατακόρυφη άνοδο των εκλογικών της ποσοστών, δεν καταφέρνει να ξεπεράσει τα δομικά αδιέξοδα που παραδοσιακά κουβαλούσε όσον αφορά την σχέση εκλογικής διαδικασίας και δράσης, υποπέφτοντας έτσι σε δεξιόστροφες σπασμωδικές κινήσεις, μαγεμένη απ’τα πλασματικά νούμερα των εκλογικών μεθεόρτιων.

Στην πραγματικότητα της αριστεράς, ο δρόμος είναι μια στιγμή, στο χωροχρόνο της εκλογικής καταμέτρησης δυνάμεων, στην ίδια λογική με την οποία ο πόλεμος είναι μια στιγμή της ειρήνης, όπως αρέσκειται λανθασμένα να πιστεύει. Με απλά λόγια, τα εκλογικά της ποσοστά αποτελούν το κεντρικό σημείο της ταυτολογικής της πολιτικής: εμφανίζομαι για να υπάρξω εκλογικά. Είναι λοιπόν η εκλογική αποτύπωση της δύναμης της, αυτή που αξιολογεί την γενική πολιτική της δράση -και όχι το αντίστροφο- βασισμένη σε μια δυσαναλογία ψήφων και έμφυχου υλικού με το πρώτο να εμφανίζεται πάντα υπέρμετρα υψηλότερο του δευτέρου.

Έξω από τις αντικοινωνικές αγκυλώσεις της εκλογικής διαδικασίας, που έχουν παγιώσει το ευρύτερο κόκκινο μπλοκ στη σιωπή, οι δομικές θέσεις της αντιεξουσίας αποτελούν τη μόνη πολιτική διέξοδο απέναντι στην καθεστωτική μονολιθικότητα (ΚΚΕ), το ροζ ευρωπαϊσμό (ΣΥΡΙΖΑ, ΔΗΜΑΡ) και την λογική του ορθόδοξου υποκατάστατου (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ) που χαρακτηρίζουν τις ηγεσίες του σύγχρονου αριστερού μπλοκ. Αυτό που μένει, είναι ο οργανωτικός φορέας που θα τις μετατρέψει σε επίσημο πρόταγμα έξω από τα πλαίσια του προεκλογικού αγώνα.

Την δεκαετία που μας πέρασε το ελληνικό αναρχικό κίνημα απέκτησε έστω και περιορισμένα ένα βήμα λόγου και κατάφερε να ανατρέψει το εδραιωμένο εδώ και δεκαετίες κοινωνικό-πολιτικό lifestyle της μεταπολιτευτικής αριστεράς, ανασύροντας στην επιφάνεια κόκκινες νευρώσεις, εξαφανισμένες υπό τη σκέπη του μονοπωλίου της, στην οργάνωση της κοινωνικής αντίστασης. Προς πείσμα των καιρών του κατάφερε να αναπτυχθεί, σε μια περίοδο που η Γηραιά ήπειρος σιγούσε, κατατρεγμένη από την γραβατωμένη καταστολή και την ειλημμένη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση. Θα μπορούσαμε λοιπόν να πούμε ότι την δεκαετία που μας πέρασε ο αντιεξουσιαστικός χώρος τα κατάφερε ή και το αντίθετο...

Δηλαδή;

Δεν κατάφερε να ανατρέψει την κοινοβουλευτική δημοκρατία; να καταργήσει το κράτος και την ατομική ιδιοκτησία; να καθοδηγήσει το κοινωνικό υποκείμενο του Δεκέμβρη; να εκμεταλλευθεί τα όλο και αυξανόμενα

ποσοστά εκλογικής αποχής; να οργανωθεί ουσιαστικά στους εργατικούς χώρους; να αποτελέσει τη κεντρική δύναμη αντίστασης στην άρτι αφιχθείσα επίθεση των μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της ΕΕ;

Η απάντηση περιέχει όλα τα παραπάνω και όχι μόνο. Το αντιεξουσιαστικό κίνημα στην Ελλάδα, κατάφερε πολλά πράγματα αλλά όχι αρκετά για να ξεφύγει από το αντι-οργανωτικό πλαίσιο που το χαρακτηρίζει εδώ και δεκαετίες.

Κοντολογίς, ο χώρος πέτυχε και απέτυχε **σε στόχους που δεν έθεσε ποτέ.**

Χαμένος στις μάχες των αθηναϊκών δρόμων και στους μαυροκόκκινους συναισθηματισμούς, δεν ρίσκαρε αλλά παρέμεινε πιστός στον αγώνα της αυτοσυντήρησης. Μιας γενικόλογης και απόλυτα σχετικιστικής αντίστασης στους ‘‘κακούς’’, στο κράτος και την κυριαρχία. Κι είναι αρκετά σημαντική σίγουρα κι αυτή η προσπάθεια, ιδιαίτερα αν αναλογιστούμε ότι όλα αυτά δεν είναι σε καμία περίπτωση, δεδομένα για τους ριζοσπαστικούς χώρους άλλων ευρωπαϊκών κρατών. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα μπορέσουμε να συνεχίσουμε έτσι επ’άπειρον, αν δεν προβούμε σε μια -έστω βραχύβια αλλά προσεγμένη μεθοδολογικά- στοχοθεσία, που θα εξοικειώσει το κίνημα με λέξεις όπως οργάνωση κι αποτελεσματικότητα’ εφιάλτες που τον ταλανίζουν από τα γεννοφάσκια του κι έχουν κερδίσει επάξια πια, τις πρώτες θέσεις ανάμεσα στις παθογένειες της αντιεξουσίας.

Η σχέση του εγχώριου αντιεξουσιαστικού κινήματος με την έννοια της αποτελεσματικότητας, δεν υπήρξε ποτέ υγιής. Αντιθέτως, νοσούσε κάθε τόσο από τις ασθένειες της χρόνιας αξιοπρέπειας και της αδιάλλακτης συνδιαμόρφωσης’ και χρειάστηκαν εκατοντάδες χιλιάδες εργατοώρες και τόνοι καπνού για να οικοδομηθεί το βασίλειο της συνδιαμόρφωσης. Μιας έννοιας που εν τέλει, κακοποιήθηκε όσο καμία άλλη από τους βασιλείς των μικροσυνελεύσεων και τους επίλεκτους των οριζόντιων δομών.

Αν ψάξουμε λοιπόν -όχι πολύ βαθιά- στα κιτάπια του ελληνικού αναρχισμού, θα βρούμε μερικά στοιχεία που αξίζει να μελετήσουμε λίγο περισσότερο και να τοποθετήσουμε ως βασικούς άξονες στις συζητήσεις της ερχόμενης περιόδου:

Κοινωνική νομιμοποίηση

Εν ιδει πολύτιμου λίθου, η κοινωνική νομιμοποίηση αποτελεί χρόνια τώρα τον κρυμμένο θησαυρό της πολιτικής ζωής για το αναρχικό κίνημα. Τον παράγοντα εκείνο που το διαχωρίζει ουσιαστικά από τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις και το περιθωριοποιεί, κλείνοντας το δρόμο προς την πολυπόθητη κεντρική πολιτική σκηνή. *Μπορεί όμως η νομιμοποίηση και η βία να συνοικίσουν στον ίδιο οργανισμό;*

Ξεκάθαρα ναι.

Αυτή είναι άλλωστε και η πεμπτουσία της κοινωνικής νομιμοποίησης, έναντι του αντιθέτου της, της κρατικής. Αυτό είναι το κλειδί της ανατροπής: η δικαίωση της βίας από κοινωνικά κομμάτια υπεράνω πάσης υποψίας’ από κοινωνικά κομμάτια εξωγενή και ανεξάρτητα, που χαίρουν άκρατου σεβασμού από το κοινωνικό σύνολο. Έτσι σπέρνεις αγώνες διαρκείας, έτσι φτάνεις στη νίκη. Με την τοπική κοινωνία, τους εργαζόμενους, τους μαθητές, με τους ανειδίκευτους του ταξικού πολέμου.

Ευθύνη

Κεκαλλυμένη υπό το άλλοθι της εκλογικής αποχής, ο παράγοντας της ευθύνης προβλημάτιζε το χώρο περιστασιακά, ριπτόμενη επι τάπητος, μόνο όταν ο ίδιος της έδινε το δικαίωμα να τον ενοχλήσει. Εμφανιζόταν λοιπόν, όχι όποτε οι κοινωνικές συνθήκες το απαιτούσαν αλλά κάθε φορά που ο χώρος ένιωθε την ανάγκη για μια βραχεία πολιτική ενδοσκόπηση ή απλά, όταν συμπτωματικά το αποφάσιζαν διάφορα κομμάτια του. Όταν ο ίδιος ως συνισταμένη σε μια ήδη υπάρχουσα κοινωνική κινητικότητα, ένιωθε την αναγκαιότητα επίδειξης μιας κάποιας φερεγγυότητας προβαίνοντας μάλιστα στον τελικό απολογισμό με τα ολόδικά του αξιολογικά κριτήρια.

Θεωρία – δράση - πρόταγμα

Πότε το εγχώριο αναρχικό κίνημα άρθρωσε ένα πολιτικό λόγο εκλαϊκευμένο και διακριτό, απέναντι στην ιδεολογική ακαμψία της αριστεράς, χωρίς αυτός να εκτονώνεται και να εξαντλείται στα στενά όρια των εκδηλώσεων-συζητήσεων-μπροσουρών, με αποδέκτη τους πάντες αλλά στην ουσία κανέναν πέραν αυτού;

Είναι αλήθεια ότι ασκούμε μια πολιτική άμεσης παρέμβασης στην πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα, χωρίς αδιέξοδα αναμονής και ωρίμανσης των συνθηκών, αλλά αν η δράση είναι αναγκαίο τις περισσότερες φορές να συνυπάρχει ταυτόχρονα με τη θεωρία, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι πάντα αποτελεσματικό να προηγείται, να επιβάλλεται και να έπεται αυτής.

Αποτελεσματικότητα

Μια έννοια που ο χώρος αντιλαμβάνεται μόνο στρατιωτικά. Άρρηκτα συνδεδεμένη με την πολεοδομική ανάλυση των ελληνικών μητροπόλεων, η αποτελεσματικότητα δεν ξέφυγε ποτέ από τα στενά όρια των οδομαχιών, δεν συνδέθηκε με την ευρεία έννοια της οργάνωσης, δεν λοξοκοίταζε ούτε για πλάκα τον εργασιακό τομέα και **δεν αντιμετώπισε την μαζικότητα ως στόχο αλλά ως περίσταση.**

Ως μια ακόμα τροχοπέδη στο γολγοθά της αξιοπρέπειας, ξεχνιόταν μόλις η μια φατρία πλησίαζε την άλλη και αφηνόταν στις διαθέσεις του πλήθους και στο βάρος των καιρών.

Κεφαλαιοποίηση

Η κεφαλαιοποίηση είναι, ως γνωστόν, μια έννοια που προϋποθέτει πολιτικό φορέα՝ δηλαδή ένα διακριτό, επώνυμο πολιτικό υποκείμενο. Δεν κεφαλαιοποιεί η “αριστερά” τις δράσεις της, τις κεφαλαιοποιεί κάθε κόμμα της ξεχωριστά (αν εξαιρέσουμε βέβαια τον παράγοντα -και μεταπολιτευτικό απότοκο- της *θεαματικής* θεώρησης της αριστεράς ως μια *a priori* δύναμη αντίστασης, που καταγράφεται *πραγματικά* στα εκλογικά της ποσοστά). Κατ’έκταση ο αντιεξουσιαστικός χώρος δεν μπορεί να κεφαλαιοποιήσει οποιαδήποτε δράση του γιατί, παρά την συλλογική ιδεολογική του συνείδηση, δεν συγκροτείται σε φορέα αλλά παραμένει κατακερματισμένος σε χίλια-δυο ολιγάριθμα κομμάτια που συνεργάζονται μόνο στη βάση της άμυνας. Δαιμονοποιημένη λοιπόν και μεταλλαγμένη σε ένα σωρό λεκτικά υποκατάστατα, η κεφαλαιοποίηση γίνεται αντικείμενο επίκλησης καφενεϊακά και αναζητείται με πληκτρολόγια στις δημόσιες συζητήσεις του διαδικτύου.

Ενιαιότητα

...θέσεων, παρέμβασης, δομής.

Συνδέοντας (ή συγγέροντας) την με ιεραρχικές και κομματικές δομές, το εγχώριο κίνημα κατέστησε την ενιαιότητα μια έννοια απαγορευμένη και αιρετική՝ φθηνό υποκατάστατο της “γραμμής” που του μάθανε να αποφεύγει όπως ο διάολος το λιβάνι. Τι κι αν χρόνια τώρα ψάχνει το μυστικό της αποτελεσματικής δικτύωσης; έχει παραδώσει αναίμακτα την εν λόγω έννοια στην αριστερά, που με τη σειρά της την κακοποιεί στο βωμό του πολιτικού ναρκισσισμού και εν συνεχεία την επιστρέφει ως δείγμα προς αποφυγή στον έτσι κι αλλιώς σκεπτικιστικό χώρο.

Η πάγια αυτή φοβικότητα εδραιώθηκε με πανηγυρικό τρόπο κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη, τον οποίο ο χώρος εξέλαβε, με πρόδηλη αυθυποβολή, ως την πιο τρανταχτή απόδειξη της ορθότητας και της δυναμικής του κοινωνικού αυθορμητισμού, ενάντια στο “βάσανο” της ενιαίας παρέμβασης και της κοινής πολιτικής.

Μπορεί αυτή η τακτική της διάχυτης και καθολικής στήριξης κάθε ριζοσπαστικής κίνησης εν απουσία οργανωτικού προτάγματος, που αν μη τι άλλο διέπει τον αντιεξουσιαστικό χώρο, να νοσηματοδοτεί αιώνια την ίδια την ύπαρξη του; σαφώς και όχι՝ κι εν τέλει, είναι η ύπαρξη αυτοσκοπός αν το πρόταγμα της ολικής ανατροπής με αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά, εξαντλείται στην αυτό-αναφορικότητα και στην ιδεολογική ταυτολογία;

Έχουμε στήσει τις υποτυπώδεις δομές για να προκαλέσουμε ή έστω να υποδεχθούμε “την επόμενη μέρα” ή είμαστε ευχαριστημένοι μ’ένα πανελλαδικό δίκτυο ενδοεπικοινωνιακής συντροφικότητας, κοινωνοί του οποίου είμαστε εν τέλει μόνο εμείς;

Ξαναλέμε ότι η κοινωνικοποίηση του χώρου μέσα από τις διάφορες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και δράσης (στήριξη εργατικών αγώνων, κοινωνικές παρεμβάσεις, λαϊκές συνελεύσεις, ανοιχτοί κοινωνικοί χώροι κλπ), είναι το σημαντικότερο βήμα των τελευταίων χρόνων, ανέδειξε όμως ένα εξίσου σημαντικό **πρόβλημα ταυτότητας.**

Θέτουμε λοιπόν ένα μικρό προβληματισμό, χωρίς συνειδητά να απαντάμε:

Αν οι αναρχικοί σήμερα πρέπει να αυτοδιαλύονται σ' οποιοδήποτε κοινωνικό οργανωτικό εγχείρημα συμμετέχουν (χωρίς να αξιολογούμε αρνητικά αυτήν την αυτοδιάλυση), τότε απομένουν τρεις κύριες περιπτώσεις κατά τις οποίες εξωτερικεύουν και υπερασπίζονται συλλογικά και **όχι μεμονωμένα** την ιδεολογική τους ταυτότητα:

-κατά τη διάρκεια της εκάστοτε εκλογικής διαδικασίας

-στα κοινά block, με συνεκτικό κρίκο τη βία στις διάφορες εκφάνσεις της

-στις κατά τόπους ανοιχτές (τυπικά) συνελεύσεις στεκιών και ομάδων (δηλαδή μεταξύ των μελών τους) ως μια μορφή ιδεολογικής αντανάκλασης

Υπάρχει λοιπόν αναγκαιότητα υπεράσπισης της ιδεολογικής μας ταυτότητας και αν ναι, ποιο το καθολικό σημείο σύγκλισης πέρα από τη βία, που κατέχει -όχι λανθασμένα- τον κεντρικό άξονα δράσης του εγχώριου κινήματος; Ως σημείο σύγκλισης δεν αναζητάμε φυσικά, τα χαρακτηριστικά εκείνα που ο ίδιος ο χώρος αναγνωρίζει ως κοινή ιδεολογική του βάση, αλλά αυτά που το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο είναι ικανό να διακρίνει και να αναγνωρίσει ως το πολιτικό προσώπειο των αντιεξουσιαστών.

Εν ολίγοις, αν **εν απουσία ενός διακριτού πολιτικού φορέα** (και της αντίστοιχης κεφαλαιοποίησης της δράσης του) το μόνο εκπεφρασμένο και κεντρικό σημείο σύγκλισης του χώρου πέρα από την εκλογική αποχή, είναι η βία, τότε δεν είμαστε παρά ένα κίνημα ενωμένο στη βάση των κοινωνικών συγκρούσεων, που σχετικολογώντας, θέτει ως γενικό στόχο την διάχυση των ιδεών της αυτοοργάνωσης και της άμεσης δράσης σ' ένα κοινωνικό σύνολο που σε τελευταία ανάλυση, έχει **πλέον** την ικανότητα και τον αυτοματισμό να καταφεύγει σε αυτές ολομόναχο.

Χωρίς κεντρική δομή με στόχο -όχι την αυτοσυντήρηση αλλά- την πολιτική αναγνώριση μέσω της δέσμευσης, ο αντιεξουσιαστικός χώρος δεν θα μπορέσει ποτέ να αρθρώσει αυτό το πολυπόθητο και διακριτό "εμείς" στα κοινωνικά κομμάτια που τόσο διψάει να προσεγγίσει· όχι να καπηλευθεί αλλά να συνδράμει δυναμικά, δημιουργώντας με αυτά μια σχέση ευθύνης και συνέπειας.

Το ελληνικό αντιεξουσιαστικό κίνημα μπορεί να έφτασε αργοπορημένα στην θεώρηση της κοινωνίας ως "το κοσμικό υποκατάστατο του θεού" (Bourdieu) αλλά έφτασε. Έτσι το πάλαι ποτέ επίδικο της κοινωνικοποίησης αντικαταστάθηκε από την αναγκαιότητα της αναγνώρισης του ως πολιτική δύναμη επίθεσης· ως την επίσημη αντικοινοβουλευτική απάντηση στον φαύλο εκλογικισμό και στον πολιτικό φιλελευθερισμό. Στην εδραίωση του, όχι ως μια πολυάριθμη δύναμη περιστασιακής άμυνας, ανθρωπιστικά κατακερματισμένης στη βάση της απόρριψης αλλά μιας διακριτής πολιτικής δύναμης ενωμένης στη βάση της κοινωνικής ευθύνης.

Ο ελληνικός αντιεξουσιαστικός χώρος σαν σύνολο, σίγουρα δεν μπορεί να απεμπολήσει ολοκληρωτικά τις βασικές του παθογένειες, άλλωστε -κακά τα ψέματα- οι περισσότερες αποτελούν **παράγοντα** και **όχι απότοκο** της άθιψής του. Μπορεί όμως να το πράξει ένα μεγάλο κομμάτι του, όχι το πιο αληθινό αλλά το λιγότερο ευθυνόφοβο.

Αναρτήθηκε από [Κιχώτες του Ιδανικού](#) στις [1:15 π.μ.](#)